

Ce învățăm de la oi?

În Biblie întâlnim de multe ori - de exemplu în Psalmul 23, Ezechiel 34 și Ioan 10 - imagini despre păstor și turma sa. Duhul Sfânt aplică această imagine la relațiile Domnului cu poporul Său pământesc, iar în Noul Testament, la relațiile Domnului Isus cu ai Săi, care cred în El.

Pentru mulți, oaia, un animal de turmă, dependent, este întruchiparea lipsei de înțelepciune. Dar Cuvântul ne atrage atenția în imaginea amintită asupra comportamentului înțelept al oii și ne-o prezintă nouă, oamenilor, în multe privințe ca un exemplu, pe care ar trebui să-l imităm.

Oaia se lasă găsită

Fără conducere, oaia este pierdută. Ea nu se poate orienta și se rătăcește. În pustiu nu găsește nici hrană, nici apă. Nu știe să ocolească pericolele și nu se poate apăra contra animalelor sălbatice.

Când o oaie (ceea ce se petrece rar) se desprinde din turmă și rătăcește, păstorul pleacă în căutarea ei. Cum se comportă această oaie? Fuge sau se ascunde când se apropie păstorul? Nu, *ea se lasă găsită!*

Viața noastră, a tuturor, a început în acest mod. Nu este nici o excepție. „Noi *toți*, ca niște oi, ne-am rătăcit, ne-am întors *fiecare* la calea lui“ (Isaia 53.6), pe o cale care duce departe de Dumnezeu și sfârșește în pierzare. Dar ce s-a întâmplat? „Păstorul cel bun“ a venit din cer. El Și-a dat viața pentru oi (Ioan 10.11, 15, 17, 18). Prin aceasta, Domnul Isus a ispășit păcatele pentru toți cei care cred în El, a purtat pedeapsa și a învins dușmanul. Ar fi putut da El o dovadă mai mare de dragoste?

Dar aceasta nu este totul. El merge după oaia rătăcită „până o va găsi“. „Și, după ce a găsit-o, o pune pe umerii săi, bucurându-se“ și o aduce acasă (Luca 15.4-6). Cine acționează fără înțelepciune, oaia care se lasă condusă înapoi la turmă sau mulți păcătoși pierduți care fug de iubirea căutătoare a bunului Păstor?

Oaia se încrede în păstorul ei

Păstorul poartă oaia găsită la turma sa. Acesta este locul ei, și rareori se întâmplă să-l părăsească. Ea se încrede în păstorul ei și se supune tuturor poruncilor lui.

Noi, cei care aparținem turmei bunului Păstor, ne încredințăm întreaga noastră viață, conducerii Sale zilnice, neîntrerupte? Oh, această încredere este un element foarte important în viața creștinului! Ea se arată prin faptul că ne supunem voii Sale, chiar și atunci când aceasta este contrară dorințelor și voinței noastre proprii.

Învățăm această încredere deplină în El numai în măsura în care renunțăm la încrederea în propria noastră inimă, în propria noastră înțelepciune, gândire sau putere (a se compara Proverbe 28.26; 3.5).

Oaia paște pe pășunile pe care o duce păstorul

Turma paște în apropierea păstorului. Acesta știe unde sunt pășuni verzi și apă proaspătă. Oaia se încrede în el și îl urmează pe acest loc de pășune. Dacă păstorul merge mai departe, oaia îl urmează.

Nu avem noi mult mai multe motive să ne încredem în „bunul Păstor“ cu privire la pășune și izvoare de apă? Domnul spune: „*Eu* sunt pâinea vieții. Cine vine la *Mine* nicidecum nu va flămânzi și cine crede în *Mine* nicidecum nu va înseta, niciodată“; „Dacă însetează cineva, să vină la *Mine* și să bea“ (Ioan 6.35; 7.37). Acestea sunt adevăruri despre locul unde trebuie să căutăm „pășunile verzi“ și „ape liniștite“: ele pot fi găsite numai în El și la El. Duhul Sfânt ne conduce mereu spre El.

Caută inima noastră plină de încredere apropierea bunului Păstor? Se încrede în El că va fi dusă la cele mai bune pășuni? Sau căutăm alte locuri de pășune? Lumea are multe astfel de locuri, dacă ne gândim numai la cărțile publicate!

De răspunsul nostru depinde fericirea sau nefericirea noastră. Dacă psalmistul exclamă cu deplină convingere: „Nu voi duce lipsă de nimic“, el face aceasta pentru că se lasă păstorit și condus de Păstorul cel bun. Toate binecuvântările din Psalmul 23, în care este descrisă activitatea minunată a păstorului divin, sunt numai pentru acela care caută mereu apropierea Sa.

Oaia merge pe căile păstorului

Ce imagine plăcută și mișcătoare: o turmă de oi care îl urmează pe păstor! Întreaga înțelepciune a turmei constă în faptul că îl urmează pe păstor. Oare ar putea face altceva mai înțelept? Păstorul este superior turmei din punct de vedere intelectual, al cunoștinței și al experienței. El știe calea corectă, cunoaște toate pericolele și numai el poate duce turma la adevăratul loc de odihnă. În prezența sa, oile sunt ocrotite și se află în siguranță. El poartă răspunderea pentru toate situațiile.

Nu este diferența dintre înțelepciunea bunului Păstor și propria noastră pricepere mult mai mare? Câte motive avem să-L urmăm în dependență continuă! Atunci ne aflăm sub protecția Lui și savurăm pacea și bucuria părtășiei Sale. Astfel, și umblarea noastră devine plăcută lui Dumnezeu. Dar întotdeauna când urmăm înțelepciunea noastră proprie și încăpățânarea noastră, totul merge greșit. Acest lucru l-am observat adeseori!

El ne conduce pe cărări ale dreptății „datorită Numelui Său“. Numele Isus ne amintește că El a venit jos ca Om și a umblat în deplină dependență de Tatăl Său. El a făcut întotdeauna ceea ce Îi era plăcut Tatălui. El a respectat poruncile Tatălui Său și astfel a rămas în dragostea Sa. Acesta a fost izvorul bucuriei Sale (a se compara Ioan 8.29; 15.10,11). Datorită Numelui Său, El ne conduce acum pe aceleași cărări, pentru ca bucuria Sa să fie și în noi. Și noi suntem „aleși ... pentru ascultarea ... lui Isus Hristos“ (1 Petru 1.2).

Oaia cunoaște glasul păstorului și îl urmează

Deoarece poate să deosebească sunetul vocii păstorului ei, oaia este salvată. Străinii, cu intenții rele, încearcă să strige oile; dar acestea nu cunosc glasul acestora și fug de ei.

Ah, câte glasuri ale unor „străini“ există în această lume! Ele doresc să-i atragă pe credincioși de la Păstorul cel bun și de la pășunea Sa. În spatele acestor glasuri stă „hoțul“ care dorește să fure, să înjunghie și să omoare.

Să ne asemănăm și în această privință oilor și să ne ținem inima și urechea îndreptate spre Domnul, pentru ca, în învălmășeala de voci ale acestei lumi, să putem deosebi oricând glasul Său. El merge înaintea noastră: Îl putem vedea în credință și să-I urmăm exemplul. Dar El vorbește inimilor noastre și prin Cuvântul și prin Duhul Său și astfel Îl putem auzi.

Ce Păstor desăvârșit, unic avem în această lume! El ne poartă de grijă cu o credincioșie minunată! Dacă Îl urmăm tot timpul, așa cum o fac adevăratele oi, vom experimenta și noi: „Nu voi duce lipsă de *nimic!*“